

Не почувеш більше мого голосу,
Твого горя вже не бачитиму я,
На моря далекі ти помолишся,
Стрілокрила ти, ти – ластівка моя!

Отруїли серце передзвонами,
Одцвіте весни за ґанками каштан.
Восени – колись ще може знову ми
Покладем серця на золотий баштан.

Восени колись, ми твердо віримо,
У червоному, у золотому сні
Райських птахів запашними пір'ями
Нам простеляться на схід шляхи масні.

А за рогом гори голубиняться.
Чи пізнаєш ти у неба сивині
Ту хмарину, що мов біла білиця
Промайне і зникне в неба сивині?

Не почувеш більше мого голосу,
Тінь за гори спомину твого,
А моря, ти слухаєш? Ти молишся...
Го-го-го, го-го, го-го...